

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/209/2021
Identifikačné číslo spisu:	4115229413
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4115229413.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. S. XXX, XXX XX M.Ý. E., právne zastúpenej: advokátom JUDr. Miroslavom Kučerom, so sídlom Krajinská 30, Bratislava, proti žalovanej: Obec Veľký Cetín, Nová 700/2, 951 05 Veľký Cetín, právne zastúpenej: JUDr. Štefanom Mesárošom, advokátom so sídlom v Nitre, Štefánikova 84, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, vedenom pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 18 C 523/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 12 Co 167/2018-205 zo dňa 30. marca 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia ušlého zisku a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu žalovanej. V žalobe žalobkyňa uviedla, že žalovaná suma pozostáva z ušlého zisku v sume 22.549,20 eur, čo predstavuje funkčný plat riaditeľky Materskej školy 655,55 eur/mesiac od 7.3.2012 do 19.1.2015, keď jej skončilo funkčné obdobie, t. j. 34 mesiacov 12 dní a nemajetkovej ujmy v sume 40.000 eur. Žalobou sa žalobkyňa domáhala vyslovenia, že v konaní o odvolaní riaditeľky z funkcie riaditeľky materskej školy Veľký Cetín boli porušené jej základné práva vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky a tiež práva vyplývajúce z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatoval, že žalobkyňa bola dňa 19.1.2010 na základe menovacieho dekrétu menovaná za riaditeľku Materskej školy, Hlavná 637, vo Veľkom Cetíne s účinnosťou od 20.1.2010 na 5 - ročné funkčné obdobie v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení. Žalobkyňa dňa 14.2.2012 žalovanej oznámila, že prevádzka Materskej školy bude prerušená v dňoch 20.2.2012 do 24.2.2012 počas jarých prázdnin z dôvodu neprítomnosti detí a riaditeľka

(žalobkyňa) s učiteľkou budú čerpať dovolenky. Dovolenkový lístok vyplnený žalobkyňou však nebol podpísaný žalovanou (v tom čase bol starostom žalovanej Š. R.). Dňa 6.3.2012 bolo žalobkyni žalovanou dané okamžité skončenie pracovného pomeru v súlade s § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, keď v dňoch 20.2. až 24.2.2012 nastúpila na dovolenku, ktorá jej nebola žalovanou schválená, opakovane ignorovala nariadenia a pokyny, na čo bola v priebehu 6 mesiacov niekoľkokrát upozorňovaná. Predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyňa ako zamestnankyňa nepodpísala; je podpísané starostom obce žalovanej, v tom čase to bol Š. R., a svedkom, zástupcom starostu, pričom je uvedené, že žalobkyňa odmietla prevziať okamžité skončenie a odmietla odovzdať kľúče od kancelárie a priestorov Materskej školy. Žalobkyňa sa nedomáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

3. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby bola žalovaná povinná doručiť jej do vlastných rúk správne rozhodnutie obce Veľký Cetín číslo 211/2012 zo dňa 6.3.2012 - okamžité skončenie pracovného pomeru. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 26 S 12/2012-66 zo dňa 11.8.2014 však jej návrh zamietol s odôvodnením, že z administratívneho spisu zistil, že žalovaná dňa 6.3.2012 vydala "odvolávací dekrét", ktorým starosta žalovanej odvolal žalobkyňu z funkcie riaditeľky Materskej školy, no ten žalobkyňa dňa 6.3.2012 odmietla prevziať. Z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by žalovaná po odmietnutí prevzatia rozhodnutia o jej odvolaní z funkcie riaditeľky Materskej školy upozornila na to, že bezdôvodné odopretie prijatia písomnosti sa považuje za jej riadne doručenie. Z uvedeného dôvodu účinky doručenia prvostupňového rozhodnutia podľa § 24 ods. 3 Správneho poriadku nastať nemohli, a preto doposiaľ nemohlo toto rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť. Taktiež z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by žalobkyňa využila, vyčerpala prostriedok na dosiahnutie nápravy nečinnosti žalovanej spočívajúcej v tom, že jej predmetné rozhodnutie dosiaľ nebolo zákonným spôsobom doručené, preto bol návrh podaný predčasne a z týchto dôvodov súd návrh zamietol.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 14 ods. 1, 2, § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom dňa 6.3.2012, § 3 ods. 1 a § 11 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach.

5. Konštatoval, že žalobkyňa sa domáhala náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu žalovanej. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je podaná predčasne, lebo z vykonaného dokazovania a aj z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Nitre 26 S 12/2012-66 zo dňa 11.8.2014 vyplýva, že žalobkyňa nevyužila všetky zákonné možnosti predtým, ako sa obrátila so žalobou na súd. Žalobkyňa sa navyše domáhala náhrady škody vyplývajúcej z okamžitého skončenia pracovného pomeru, avšak s poukazom na predložené listiny je zrejmé, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyni doteraz nebolo v súlade so zákonom doručené. Žalobkyňa nevyužila možnosti dané zákonom, najmä zákonom č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) domáhať sa sťažnosťou na príslušnom orgáne nápravy, ale sa obrátila so žalobou na súd. Žalobkyňa bola povinná preukázať, že využila všetky prostriedky, ktoré jej dávajú osobitné predpisy na to, aby sa domáhala odstránenia namietanej nečinnosti príslušného orgánu, napr. zákon o sťažnostiach (uznesenie NSSR z 29.10.2015 sp. zn. 7 Sžnč 3/2014). Z týchto dôvodov považoval žalobu za predčasne podanú, a preto ju v plnom rozsahu zamietol. Tiež uviedol, že žalobkyňa nepreukázala ani dôvody pre priznanie požadovanej nemajetkovej ujmy.

6. K námietke premlčania vznesenej žalovanou súd prvej inštancie uviedol, že subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie náhrady škody začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto ju spôsobil, resp. odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia zrušujúceho pôvodné - nezákonné, rozhodnutie poškodenému alebo osobám, ktoré môžu uplatniť nárok na náhradu škody v prospech poškodeného alebo po jeho smrti. Táto premlčacia lehota je 3 - ročná. Subjektívna i objektívna premlčacia lehota platí jednotne pre uplatnenie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne v rámci predbežného prerokovania i pre uplatnenie nároku na náhradu škody na súde. Počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne premlčacie lehoty odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania nároku, najdlhšie však 6 mesiacov, neplynú. Prihliadol i na námietku

premlčania, keď žalobkyni bolo doručované okamžité skončenie pracovného pomeru dňa 6.3.2012, vtedy sa žalobkyňa dozvedela, že jej vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá. Žalobkyňa sa v premlčacej lehote dňa 26.2.2015 obrátila na Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky so žiadosťou na predbežné prerokovanie škody, ktoré postúpilo jej žiadosť žalovanej ako príslušnému orgánu, počas tejto doby premlčacia lehota neplynula. Žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody bola vybavená príslušným orgánom dňa 29.4.2015, ktorým dňom žalobkyni opätovne začala plynúť premlčacia lehota, a ktorá jej uplynula dňa 7.5.2015, avšak žaloba bola podaná na súd až 2.10.2015, teda po uplynutí 3 - ročnej lehoty. Aj z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8.1. Odvolací súd konštatoval, že konanie v tejto veci bolo začaté za platnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016. Odo dňa 01.07.2016 začal platiť nový procesný predpis, ktorým je Civilný sporový poriadok. Odvolací súd preto v odvolacom konaní postupoval podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, v zmysle ktorého: (1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

9. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením tohto rozhodnutia, a tak sa v zmysle § 387 ods. 1 CSP obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na dôvažok odvolací súd dodal nasledovné:

10. Prvoinštančný súd bol v tomto prípade viazaný právnym titulom, na základe ktorého sa žalobkyňa domáhala náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Súd vo veci dostatočne zistil skutkový stav na základe navrhnutých dôkazov a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, pričom vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na tie okolnosti, ktoré žalobkyňa ako podstatné tvrdila v prvoinštančnom konaní a následne aj v podanom odvolaní; na danú vec aplikoval relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc na všetky právne a skutkovo významné otázky. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné. Odvolací súd považuje za správne i argumenty žalovanej uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne.

10.1. Zo žaloby i z vyjadrení žalobkyne vyplynulo, že škoda jej mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom žalovanej pri jej odvolaní z funkcie riaditeľky materskej školy. Nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že jej nebol zákonne a platne doručený Odvolací dekrét a napriek tomu jej nebolo umožnené funkciu riaditeľky ďalej vykonávať. K uvedenému nesprávnemu úradnému postupu došlo 6.3.2012 tým, že žalobkyňa odmietla prevziať Odvolací dekrét (i okamžité skončenie pracovného pomeru) a že žalovaná následne nekonala v zmysle § 24 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), lebo nepoučila žalobkyňu o následkoch odmietnutia prevzatia listín a v takom prípade bola povinná doručiť jej Odvolací dekrét opätovne, čo neurobila. Uvedeným dňom 6.3.2012 žalovaná odobrala žalobkyni kľúče a neumožnila jej už vykonávať funkciu riaditeľky materskej školy. Z

toho je zjavné, že uvedeným dňom sa žalobkyňa o vzniku škody dozvedela tak, ako to má na mysli § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a uvedeným dňom jej začala plynúť premlčacia doba v trvaní 3 roky. Premlčacia doba neplynula počas predbežného prerokovania žiadosti, t. j. od 26.2.2015 do 29.4.2015, kedy začala opätovne plynúť a uplynula dňa 7.5.2015. Žalobu podala žalobkyňa na súd dňa 2.10.2015, t. j. po uplynutí premlčacej doby, teda žalovaný nárok je premlčaný. Vzhľadom na to sa súd prvej inštancie nemusel zaoberať meritom veci. Súd prvej inštancie prijal správny záver o tom, že žalobkyňa nevyužila možné zákonné prostriedky právnej ochrany v zmysle zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach týkajúce sa nečinnosti orgánu, resp. nesprávnej činnosti. Nesprávny úradný postup žalovanej bolo možné odstrániť podaním sťažnosti na nečinnosť, aby žalobkyňa dosiahla riadne doručenie Odvolacieho dekrétu a mohla vykonať ďalšie potrebné právne postupy v súlade s právnymi predpismi.

11. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval odvolanie žalobkyne za neopodstatnené, a z toho dôvodu podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach poukázal na jeho odôvodnenie, ktoré dáva relevantnú odpoveď na všetky námietky žalobkyne. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie podala žalobkyňa. Žalobkyňa ho podala z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

12.1. Uviedla, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalobkyne uvedenou v jej odvolaní zo dňa 13.12.2018 a to po 1) nevysporiadal sa s argumentáciou uvedenou v odvolaní na strane 2, v treťom odseku, kde žalobkyňa namietala, že si prvostupňový súd protirečí vo svojom odôvodnení týkajúceho sa doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď prvýkrát prvostupňový súd konštatoval, že jej nebolo v súlade so zákonom doručené okamžité skončenie pracovného pomeru a následne skonštatoval, že jej toto okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené dňa 6.3.2012. Odvolací súd porušil právo žalobkyne na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

2) odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou v odvolaní na strane 2, v štvrtom odseku, kde žalobkyňa namietala, že si prvostupňový súd protirečí, kde raz prvostupňový súd konštatoval, že žaloba bola podaná predčasne a následne skonštatoval, že uplynula premlčacia lehota.

3) odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou v odvolaní na strane 3. v druhom odseku, kde žalobkyňa namietala, že neaplikoval súd na svoje konanie a rozhodnutie judikát Najvyššieho súdu SR 8 Sžo 171/2008, t. j. konkrétne sa odchyľil od zaužívanej súdnej praxe uvedenej v tomto rozhodnutí. Súd sa nevysporiadal s tým, že rozhodnutie o odvolaní z funkcie riaditeľky bolo správnym aktom a preto malo byť doručené v zmysle § 21 ods. 1 Zákona č. 71/1967. Uviedla, že z dokazovania vyplynulo, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky MŠ je správnym aktom a že toto rozhodnutie o odvolaní, ktoré bolo označené ako okamžité skončenie pracovného pomeru jej nikdy nebolo v súlade so zákonom doručené a preto bola žalobkyňa spôsobená škoda odo dňa 7.3.2012, ktorá škoda narastala až do dňa 19.1.2015 a preto tvrdila, že žalobný návrh nemohol byť premlčaný z dôvodu, že premlčacia lehota začala plynúť odo dňa 19.1.2015 a ďalej tvrdila, že žalobkyňa sa o tom, že jej bola spôsobená nejaká škoda dozvedela dňa 19.8.2014, keď jej Krajský súd v Nitre doručil svoje uznesenie 26 S 12/2012-66. Na základe uvedeného tvrdila, že odvolací a prvostupňový súd odňali žalobkyňu možnosť konať pred súdom a domáhať sa práva zakotveného v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a tým porušili jej právo na spravodlivý proces.

4) odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou v odvolaní na strane 4, v prvom odseku, kde namietala, že jej právo na náhradu škody je zakotvené v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a prvostupňový súd na vec aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, v jej prípade pri žalobe na orgán verejnej správy na uspokojenie škody, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom nie je potrebné využiť zákonné prostriedky právnej ochrany - zákon č. 514/2003 Z.z. túto podmienku neustanovuje.

5) odvolací súd aj prvostupňový súd porušili právo žalobkyne na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom sa nevysporiadal s judikátmi Európskeho súdu pre ľudské práva na ktoré poukazovala v žalobe zo dňa 2.10.2015. Žalobkyňa sa odvolala aj na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 14/07. Takisto sa odvolala aj na rozhodnutie EŠLP vo veci Niederost-Hubert proti Švajčiarsku zo dňa

18.2.1997. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žiadala, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

13. K dovolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná. Poukázala na to, že zo samotného odôvodnenia dovolania nevyplývajú žiadne konkrétne skutočnosti z ktorých by vyplývalo, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni realizovať jej patriace procesné práva a že malo dôjsť k tomuto porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázala na to, že žalobkyňa argumentuje tými istými dôvodmi, ktorými argumentovala aj v písomnom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Zastala názor, že krajský súd, ktorého rozhodnutie žalobkyňa napáda vo svojom odôvodnení sa dostatočne vysporiadal s tvrdeniami žalobkyne obsiahnutými v odvolaní a zároveň sa vysporiadal aj so správnosťou odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací dôvod nie je teda naplnený. Žiadala, aby dovolanie ako nedôvodné bolo zamietnuté.

14. K vyjadreniu žalovanej sa písomne vyjadrila žalobkyňa, uviedla že na podanom dovolaní proti predmetnému rozsudku trvá.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné, a preto bolo odmietnuté.

16. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

17. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

18. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

19. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

21. Žalobkyňa v dovolaní vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s viacerými odvolacími argumentami tak ako ich podrobne uvádza žalobkyňa v dovolaní (viď vyššie) a z tohto dôvodu žalobkyňa považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené pričom

z tohto dôvodu malo byť porušené jej právo na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia a aj právo na spravodlivý proces, keďže sa súdy ani nevysporiadali s judikátmi Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré poukazovala vo svojej žalobe.

22. Dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa jeho názoru dostatočným spôsobom odôvodnené v bode 17. odôvodnenia rozsudku, keď odvolací súd konštatoval, že zo žaloby a z vyjadrení žalobkyne vyplynulo, že škoda jej mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom žalovanej pri jej odvolaní z funkcie riaditeľky materskej školy. Nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že jej nebol zákonne a platne doručený odvolací dekrét a napriek tomu jej nebolo umožnené funkciu riaditeľky naďalej vykonávať. K uvedenému nesprávnemu úradnému postupu došlo dňa 6.3.2012 tým, že žalobkyňa odmietla prevziať odvolací dekrét a že žalovaná následne nekonala v zmysle § 24 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, lebo nepoučila žalobkyňu o následkoch odmietnutia prevzatia listín a v takom prípade bola povinná doručiť jej odvolací dekrét opätovne, čo neurobila. Uvedeným dňom 6.3.2012 žalovaná odobrala žalobkyni kľúče a neumožnila jej už vykonávať funkciu riaditeľky materskej školy. Z toho bolo zrejmé, že uvedeným dňom sa žalobkyňa o vzniku škody dozvedela tak, ako to má na mysli ustanovenie § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a uvedeným dňom jej začala plynúť premlčacia doba v trvaní tri roky. Premlčacia doba neplynula počas predbežného prerokovania žiadosti, t. j. od 26.2.2015 do 29.4.2015, kedy začala opätovne plynúť a uplynula dňa 7.5.2015. Žalobu podala žalobkyňa na súd 2.10.2015, t. j. po uplynutí premlčacej doby, teda žalovaný nárok je premlčaný. Vzhľadom na to súd prvej inštancie nemusel sa zaoberať meritom veci. Súd prvej inštancie prijal správny záver o tom, že žalobkyňa nevyužila možné zákonné prostriedky právnej ochrany v zmysle zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach týkajúce sa nečinnosti orgánu, resp. nesprávnej činnosti. Nesprávny úradný postup žalovanej bolo možné odstrániť podaním sťažnosti na nečinnosť, aby žalobkyňa dosiahla riadne doručenie odvolacieho dekrétu a mohla vykonať ďalšie potrebné právne postupy v súlade s právnymi predpismi.

23. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy popisali obsah dôkazov vykonaných v konaní, a následne ich jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach podrobili komplexnému hodnoteniu, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovanej a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

24. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06).

25. Dovolací súd sa teda nedomnieva, že by rozsudok odvolacieho súdu bol nedostatočný vo vzťahu k nevysporiadaniu sa s námietkami žalobkyne, naopak rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na podstatné odvolacie námietky a argumenty žalobkyne s prejednávanou vecou súvisiace a aj dovolací súd sa zhoduje s odôvodnením odvolacieho rozsudku. Tvrdeniu dovolateľky, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené a v dôsledku toho nepreskúmateľné, dovolací súd poznamenáva, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť (nedostatok odôvodnenia) rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania;

nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada v konaní, majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 1 písm. b) OSP).

26. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

27. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

28. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu záveru o zamietnutí žaloby žalobkyne titulom ušlého zisku a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu žalovanej.

29. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namietala nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva. Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd vyhodnotil, že dovolanie žalobkyne s poukazom na § 420 písm. d/ a f/ CSP nie je prípustné, preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

31. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.